

TRỞ LẠI QUÊ NHÀ

Thơ Lê Phương Nguyên

Mãi cơm áo, mãi lao đao tù hãm,
Trở lại quê nhà nắng bốc khói bay;
Mẹ ngồi đó đáng Trường sơn sâu thẳm
Đợi buổi tương phùng, đợi cuộc đổi thay...

Bằng hữu ơi ! ta đếm tháng đếm ngày,
Chén rượu trao tay, nửa mừng nửa tủi;
Nghiêng đổ lòng nhau biển đời tăm tối,
Có cái gì trong mắt bỗng cay cay...

Quê hương đó vẫn trời xanh với vơi,
Vẫn lối mòn bên cũ, nhịp cầu xưa
Mà nghi ngút nỗi buồn lên tiếng gọi,
Áo giang hồ dẫm ướt giọt lòng mưa.

Nghiêng đầu xuống và cúi thêm chút nữa,
Hồn cỏ hoa sỏi đá cũng bơ phờ.
Đêm thao thức dòng trăng như dòng sữa,
Mọi cảnh đời muốn chép lại thành thơ:

Chị nhà giáo ngày xưa má thắm,
Giờ bán than nghiêng nón dấu cuộc đời...
Tôi lặng lẽ mà nghe lòng thăm thẳm,
Ngước nhìn trời ..xem chiếc lá vàng rơi!

Ngày đó chiến tranh, anh làm thơ dạy học,
Thanh bình về bỗng hóa kiếp phu xe;
Cuối chợ đầu đường nhà xẩm, quán cóc,
Anh vẫn làm thơ thách đố kẻ thù.

Còn anh nữa vẫn ngẩng đầu nhìn thẳng,
Bao năm rồi rừng núi cũng quê hương;
Nặng kiếp tù đầy nhẹ lòng mây trắng,
Cùng Núi Sông chia sẻ nỗi đoạn trường...

Trở lại thăm anh, cảnh nhà hiu quạnh,
Mẹ còng lưng ngồi đợi bóng chiều rơi...
Kể từ thuở giang sơn này đổi gánh,
Thân phận người đã bèo dạt mây trôi.

Nhà bạn đó sao cửa ngoài khóa chặt,
Dấu niêm phong nét chữ vẫn chưa mờ;
Tôi lặng lẽ nguyện cầu rồi nghiêng mắt:
Nắng bên thềm vàng lạnh đến hoang sơ...

Những đứa trẻ tuổi lên mười, lên tám,
Vác bao không lững thững bước vào đời;
Đông rác thói buộc phận người tù hãm
Cuộc sinh tồn quần quai vẫn trôi xuôi...

Mùa gặt về trên cánh đồng quen thuộc,
Lúa rạ thơm lừng, dân vẫn không no;
Gió Bắc trái mùa kéo về rét mướt,
Tang khó cuộc đời trời đất biết cho !

Mỗi mệt bơ phờ đoàn người rách nát
Trên cánh đồng hợp tác trắng thương đau.
Mơ tiếng sáo diều chiều quê bát ngát,
Một chút thanh bình ai biết về đâu ?

Vì đã quyết em chôi từ cầm súng,
Nên sân tàu, bến chợ ngủ phơi sương;
Em đang chết giữa cuộc đời đang sống!
Chỉ dùm em ánh sáng một con đường ...

Là công nhân không tiền may áo Tết,
Cơm không no, em hương phấn dư thừa;
Anh sợ quá có cái gì vừa chết,
Trong lòng anh hoa rụng buổi chiều mưa...

Yêu Tự do, giờ đây anh người "có tội"

*Một bàn chân gửi lại chiến trường xa,
Đời khắp khênh theo nhịp đàn nhưc nhôi,
Ngựa mũ chờ bên mỗi chuyến tàu qua...*

*Bên đường đi ghé về thăm xóm cũ,
Bà con quen nay trôi dạt phương nào?
Trên cành gạo ngô ngang con tu hú,
Gọi xuân về ? Xuân vẫn mãi bay cao !*

*Trong vườn xưa ngôi tự đường hoang lạnh,
Mộ cha nằm cỏ úa nắng chiều hong.
Vị bi phần những thói đời góc cạnh,
Quê nhà này anh gửi lại cha trông...*

*Ngôi cổ tự, niềm tin yêu một thuở,
Nay ghé về gọi mãi chẳng ai nghe,
Bên cổng chùa tượng cụ Hồ vạm vỡ,
Dáng lom khom đưa năm ngón tay xòe...*

*Trường làng đỏ một thời xanh bóng mát,
Tiếng heo kêu đục giã bước chân vào,
Đây biển đê: Trại chăn nuôi hợp tác;
Nét sơn mờ giấy giụa lá cờ sao...*

*Trở lại quê nhà, đường phượng đỏ,
Ngày đã vào thu, nắng vẫn già,
Ngồi lại bên nhau tâm sự nhỏ:
Chuyện cuộc đời, chuyện của chúng ta...*

Qui nhơn, mùa Thu 1977

Thêm vài Hình ảnh khu thắng cảnh Hanging Rock – Melbourne – Úc châu